

~~Лизандрата, скръбяща за изгубеното~~

и с тежките си стъпки от олово,
очите им не осени!

Тогава цветето изстискай
в очите на Лизандра. Сокът
дарен е с тая дивна сила
от погледа да гони всяка
измама — и тозчас да връща
пак прежната му яснота.

Когато се събудят те
насмешката ще им се види
като безсмислен празен сън.
Младешките ще се отправят
обратно към Атина пак —
и техните сърца сдружени
до гроба верни ще останат.
Додето моята поръка
изпълниш ти — самия ще ида
царицата да навестя —
и ще измоля аз от нея
детенцето да ми даде.

След туй от нейните очи
вълшебството ще отстраня —
чудовището ще изчезне —
и всъде ще настане мир.

ПЪК. —

Вълшебни повелителю, не трябва
по-дълго да се бавим тук — Аврора
проблесва вече там — на кръгозора.

ОБЕРОН. —

На работа! — додето съмне
ний трябва свойто дело да довършим!